ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobkyně N. S.,** zastoupené JUDr. Ing. Jiřím Klavíkem, advokátem se sídlem Havlíčkova 99, Chrudim III, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2003, čj. OAM-6974/VL-09-P08-2001, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích pod sp. zn. 52 Az 329/2003, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 31. 8. 2004, čj. 52 Az 329/2003 - 74,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Ing. Jiřího Klavíka **s e u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobkyni (dále též „stěžovatelka“) udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo žalovaným rozhodnuto o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu řízení o udělení azylu bylo prokázáno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu bylo následování její matky, která

opustila Kazachstán v roce 1998; jiné potíže v zemi původu žalobkyně neuvedla. Žalovaný uvedl, že důvody matky žalobkyně pro udělení azylu byly obava o děti, zejména o syna, jemuž hrozil nástup základní vojenské služby, národnostní důvody a potíže s policistou, jenž od ní požadoval sexuální služby. Žalovaný uvedl, že jeho rozhodnutím ze dne 31. 10. 2003, čj. OAM-6965/VL-09-P08-2001, nebyl matce žalobkyně udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu. Jelikož ani žalobkyně nesdělila jiné důvody pro udělení azylu, jež by bylo možné podřadit pod zákonné důvody pro udělení azylu, nemohl žalovaný vyhovět ani její žádosti. Žalovaný navíc zdůraznil, že žalobkyně požádala o udělení azylu až v červenci roku 2001, ačkoliv na území České republiky přicestovala se svou matkou již v září roku 1998, pročež měla podle žalovaného spíše využít některého z institutů podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu žalobkyni podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu a podle § 14 zákona o azylu a k neexistenci překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 31. 8. 2004, čj. 52 Az 329/2003 - 74, byla žaloba žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí žalovaného jako nedůvodná zamítnuta. Soud v odůvodnění konstatoval dostatečně zjištěný skutkový stav s tím, že žalobkyně neuvedla skutečnosti, které by nasvědčovaly jejímu pronásledování z některého z důvodů podle § 12 zákona o azylu nebo by nasvědčovaly odůvodněnému strachu z pronásledování z těchto důvodů. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žádost žalobkyně o udělení azylu byla podána matkou tehdy ještě nezletilé žalobkyně proto, aby žalobkyně mohla nadále pobývat na území České republiky. Soud dále konstatoval, že žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí zabýval všemi důvody uvedenými žalobkyní ve správním řízení a správně zhodnotil skutkový stav. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru o nedůvodnosti žaloby a proto ji zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka namítla nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Současně stěžovatelka požádala soud o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Soudem ustanovený zástupce pak na základě výzvy soudu doplnil kasační stížnost v tom, že jejím důvodem je skutečnost, že se správní orgán nevypořádal s pronásledováním rodiny žalobkyně v Kazachstánu ze strany muslimů. Podle názoru stěžovatelky je zde dán důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť stěžovatelka má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. Z uvedených důvodů stěžovatelka žádá, aby rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 31. 8. 2004, čj. 52 Az 329/2003 - 74, bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí soudu prvního stupně byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti pak žalovaný odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila v průběhu řízení o udělení azylu, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že v řízení o udělení azylu nebylo prokázáno, že by důvody stěžovatelky bylo možné podřadit pod důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť žalobkyně pouze uvedla, že následovala svou matku, že by v České republice ráda studovala, a že v zemi původu žádné problémy neměla; situaci v zemi původu přitom hodnotila jako horší než v České republice. Podle názoru žalovaného nebylo v řízení prokázáno, že by důvody žalobkyně bylo možné podřadit pod zákonem o azylu taxativně vymezené důvody pro udělení azylu. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvod odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích neshledal. Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v rámci žalobních bodů. K námitce stěžovatelky, že se žalovaný nevypořádal s jejím pronásledováním v zemi původu ze strany muslimů, Nejvyšší správní soud konstatuje, že po seznámení se s obsahem správního spisu neshledal tuto námitku stěžovatelky důvodnou. Při pohovoru k žádosti o udělení azylu stěžovatelka žádný odkaz na pronásledování ze strany muslimů neuvedla. Pouze matka žalobkyně uvedla ve svém pohovoru, že Kazachstán je muslimská země a k pravoslavným Rusům se tam muslimové chovají velmi špatně, přičemž poukázala na bitku mezi Rusy a Kazachy v roce 1. Toto obecné tvrzení však nemůže být důvodem pro udělení azylu, tím spíše ne v případě žalobkyně, která se v roce 1 narodila a uvedený, blíže nespecifikovaný konflikt, na který poukázala její matka, tudíž nemohla osobně pocítit. Ani v kasační stížnosti stěžovatelka své tvrzení ohledně pronásledování ze strany muslimů v zemi původu nijak blíže nespecifikovala. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že takové obecné tvrzení nemůže vést k závěru, že stěžovatelka byla pronásledována z důvodů vyznání nebo měla odůvodněný strach z pronásledování z tohoto důvodu, a proto nebylo v daném případě možné dovodit důvod pro udělení azylu. Krajský soud tedy nepochybil, když v souladu s názorem žalovaného dospěl k závěru, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly jejímu pronásledování nebo odůvodněnému strachu z pronásledování mj. z důvodu vyznání. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud ztotožnil, neboť na základě obecně formulovaného tvrzení rovněž neshledal pronásledování žalobkyně z důvodu vyznání ani její odůvodněný strach z pronásledování z tohoto důvodu. Vzhledem k tomu, že se jednalo o jediné tvrzení žalobkyně v kasační stížnosti, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, nezabýval se z důvodu nadbytečnosti již samostatně návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížností žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Stěžovatelce byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7

s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a doplnění kasační stížnosti ze dne 29. 11. 2004 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu